

НИКОГА НЕ БИХ

Copyright © 2023. I COULD NEVER by Penelope Ward
The moral rights of the author have been asserted

© Марина Стефанова, *превод от английски*

© Фиделия Косева-Гайего, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2026

ISBN: 978-954-28-5496-8

ПЕНЕЛЪПИ УОРД

Никого
не дух

Превод от английски:
Марина Стефанова

@ciela

Едно Карли

Значи нямаш идея в какво се забъркваш? – попита приятелката ми Кристина. Измежду храстите в далечината се прокрадна силуетът на елен. „Определено вече не си в Ел Ей, Карли.“ За пръв път ми минаваше през ум, че тук вероятно се срещат и мечки. Ню Хампшър си беше дълбока провинция. Потръпнах.

– Срещала съм се със Скоти само няколко пъти – отвърнах аз, като преместих телефона на другото ухо. – Изглежда много мил. Да се грижа за него със сигурност ще е предизвикателство обаче. Няма да знам какво да правя. През целия си живот досега не съм се грижила за никого, да не говорим за възрастен човек.

Ако можеше, годеникът ми – Брад – щеше да гледа по-малкия си брат. Той обаче вече не беше между нас и усещах, че е редно да поема тази отговорност. Скоти беше на двайсет и три и страдаше от тежка форма на аутизъм. Не говореше и в много отношения беше като дете. Уейн – бащата на Брад – остана единственият му настойник, докато преди месец не почина от инфаркт. А скъпият ми Брад си беше отишъл две години по-рано в катастрофа. През последните няколко седмици за Скоти се грижеше сестрата на Уейн – Лорейн, която даде да се разбере, че не желае да поема дългосрочен ангажимент.

Кристина въздъхна:

– Сигурна ли си? Това си е голяма отговорност.

– Брад би го искал. В никакъв случай не би се съгласил лудата му леля Лорейн да се грижи за Скоти. Понеже Лорейн е най-близката кръвна роднина, всички си мислеха, че тя ще поеме Скоти. Но нея не я бива за това, а и не проявява интерес. Уейн едва ли се е притеснявал за това, не беше ударил дори шейсет. Така че не е имало план „Б“ освен Лорейн. Първото, което тя ме попита, когато звъннах да проверя как се справят, беше дали не мога да дойда да ударя едно рамо. И понеже възнамерява още тази нощ да си спи вкъщи, ще се наложи да остана съвсем сама със Скоти. – Хвърлих един поглед към къщата. – Както и да е. Трябва да вървя. Минаха цели две минути, откакто паркирах, и вече се очаква да вляза.

– Добре, но ако имаш нужда от нещо, ми кажи. Мога да поръчам каквото ти трябва, и да ти го доставят.

– Благодаря, Кристина. Много мило. Но не съм на Марс, а в Ню Хампшър – засмях се аз. – Само за известно време, нали така? Докато успея да го настаня в дом. Ще се чуем скоро – изломотих аз, докато се взирах в гората до къщата.

– Успех, Карли.

От повърхностното проучване, което бях направила досега, знаех, че може да отнеме доста време да те приемат в дом с постоянна грижа, така че „временно“ можеше да значи и години, макар определено да се надявах да е по-скоро.

Излязох от колата и се насочих към вратата. Преди да почукам, поех дълбоко въздух. Дървената къщурка изглеждаше съвсем скромна. Брад беше отраснал тук, в Удсбъро, забутано градче в Нова Англия. Бяхме идвали няколко пъти на гости, но никога не съм си представяла, че ще живея тук.

Почуках, Лорейн отвори на секундата с въздишка на раздразнение.

– О, слава на Бога! – Тя се мръдна настрани, за да мина. – Имаш ли интернет?

Няма ли „Здравей!“? Няма ли „Как си“?

– И аз се радвам да те видя, Лорейн!

Наместих куфара в ъгъла и пуснах чантата, която се приземи с тупване.

Скоти крачеше напред-назад, тресеше таблета си и сочеше към екрана.

Без да губи и секунда, Лорейн се заоплаква.

– Удря се в стените, защото няма интернет.

О, това не е добре. Знаех, че Скоти е изцяло зависим от устройствата си.

– Какво му е на интернетът?

– Има проблем с някой от кабелите навън. Не знаят колко време ще отнеме да го поправят.

Скоти не спираше да крачи нервно из стаята. С русата коса и деликатните черти толкова много ми напомняше на моя Брад – приликата им беше направо потресаваща. Сякаш отново виждах Брад, но преди да възмъжее. Брад беше по-голям от Скоти със седем години. Майка им починала от рак, когато Брад бил на осемнайсет, а Скоти на единайсет. Така че животът на това семейство много отдавна не беше лесен. И макар да можеше да комуникира с помощта на устройства, заради тежката си форма на аутизъм той не можеше да разговаря или с думи да изразява емоциите си. По-голямата част от времето прекарваше в свой собствен свят и имаше нужда от непрекъснатата грижа.

Тромаво вдигнах ръце в опит да му привлека вниманието.

– Ей, Скоти!

Той навря таблета си в лицето ми, сочейки екрана, сякаш да каже „Не ми пука коя си, просто го накарай да работи“.

– Имам интернет – обявих аз. – Ще ти го пусна.

Извадих телефона и се засуетих да вържа таблета му към моята мрежа. В момента, в който успях, екранът на таблета светна и Скоти се логна в сайта, в който явно умираше да влезе. За нула време се намести на дивана.

Обърнах се към Лорейн:

– Не е трудно да му се угоди, а?

Вместо да отговори, тя си грабна палтото.

– Имаш ли някакви въпроси, преди да си тръгна, миличка?

„Вече си тръгва?“ Премигнах.

– Е, ами не си ми дала никакви насоки. Мислех, че ще седнем и ще ми обясниш от какво има нужда, какво обича да яде... ей такива работи.

– Запазих си час при фризьора, защото мислех, че ще пристигнеш преди половин час, така че се налага да бягам – отвърна тя. – Вече закъснявам, а не ми се ще да си пропусна часа. Така или иначе няма какво толкова да обсъждаме относно храната. Уейн му приготвяше пиле по един-единствен начин. По рецепта на мама. Скоти яде само него, но трябва да следваш рецептата точно. Оставила съм ти я на плота, а за тази вечер има сготвено и е в хладилника. Котлетите са отпреди два дни, така че утре ще се наложи да готвиш.

Преглътнах. Така и така не бях кой знае каква готвачка, да не говорим да приготвя пиле от нулата, и то за някой придиричив. Господи, помагай! Това щеше да е истинско бедствие. Разчитах, че поне първите дни, докато се ориентирам в обстановката, ще мога да поръчвам храна. Но предполагам, че това нямаше как да се случи.

– Нищо друго ли не яде?

– За вечеря яде само пиле. А десертът му трябва да е подреден ето така. – Тя вдигна една снимка. – Принтирах я, за да видиш как се прави, а и съм ти го описала на лепящо листче.

Тя ми подаде снимката на салфетка, върху която в редичка бяха подредени бисквитки и други десертчета.

– Какво ще стане, ако не са подредени правилно?

– Ще се разстрои и ще хвърли всичко на земята.

– Добре – преглътнах аз. – За вечеря яде пиле, а какво яде през останалото време?

– Или пак пиле, или крекери и солети. Вечерята е основното му хранене за деня.

– Не звучи много здравословно – намръщих се аз. – Без зеленчуци, така ли?

– Може да се пробваш да му дадеш, аз така и нямах късмет. Плюе ги.

Въздъгнах и се обърнах към Скоти, който седеше на дивана, люлееше се напред-назад и беше надул нещо в Ютуб. Поне в момента изглеждаше доволен.

– И така. Както споменах, закъснявам. За пръв път, откакто се грижа за него, имам възможност да отида на фризьор. Сигурно си забелязала корените ми. Ще се оправиш ли?

Тази жена едвам се сдържаше да не изчезне на бегом.

– Мисля, че да. Мога ли да ти се обадя, ако имам някакви въпроси?

– Разбира се, миличка. Не се чуди. Ще съм наблизко. Живея само няколко километра надолу по пътя.

Въздъгнах с облекчение.

– Добре.

Преди обаче да мога да добавя още нещо, Лорейн се беше изпарила. Сякаш канара се стовари върху гърдите ми.

Объркана, стърчах наред стаята и се озъртах на фона на олеията, идваща от устройствата на Скоти. Мисля, че си беше пусал поне три различни неща едновременно.

Интериорът беше мрачен заради ламперията по стените и мебелите от кафява кожа. В едноетажната къщурка, която напомняше бунгало, имаше само две спални. Надникнах в едната и веднага разбрах, че това е стаята на Скоти. Графици с картинки и поне тон лепенки на непознати за мен анимационни герои покриваха стените в компанията на рамкиран портрет на Елтън Джон. Странна работа.

Усмихнах се – на бюрото стоеше снимката на Скоти и Брад. Моя Брад. Погледнах към тавана и прошепнах към мъртвия си годеник:

– Знам, че би направил същото за мен. Обичам те и обещавам да го пазя, докато му намеря подходящ дом.

Обаче някой там горе сякаш ми отправи предизвикателство, защото, когато надникнах в дневната, Скоти стоеше върху помощната масичка до дивана. Масичката беше фина и едва ли щеше дълго да издържи неговото тегло.

За секунди се озовах в дневната:

– Опа! Слез оттам, приятел!

Той не ми обърна внимание. Не говореше и нямаше смисъл да го питам защо е кацнал там.

Около минута по-късно той скокна на пода, от което цялата къща се разтресе. За късмет, на него самия му нямаше нищо. Счупен глезен или нещо от сорта би било тотална гадост. Избърсах потта от челото си.

Когато най-сетне Скоти се намести на своето си място на дивана, реших да инспектирам хладилника. Нямах кой знае какво – пластмасовите кутии с пилешкото

и няколко кани с боровинков сок. Предположих, че това му е любимата напитка.

Все още ме занимаваха хиляди въпроси. Трябва ли да го вземам със себе си до магазина, когато пазарувам, или щеше да е по-лесно да ми доставят продуктите до вратата? В колко часа си лягаше? Взема ли нещо, за да заспи? По-късно щях да засипя Лорейн с цял куп въпроси, независимо дали щеше да ѝ се понрави, или не.

Някак си успях да изкарам целия следобед. Повечето време седях до Скоти и го наблюдавах как гледа клипчетата или играе на някаква игра, в която си говориш с котка. Понеже Скоти основно ръмжеше или сумтеше срещу екрана, котката му отговаряше по същия начин. Опитах се да се включа в техния диалог, но Скоти се намръщи, моята намеса не му допаднаше. Убедена съм, че ако можеше да говори, щеше да попита: „Откъде накъде тази тъпа крава ще ми навлиза в личното пространство?“

Когато най-сетне стана време за вечеря, се наложи да пробвам това-онова, за да го накарам да стане от дивана. Нищо не сработи, докато в един момент не вдигнах пред лицето му любимия му десерт – бисквитка „Орео“. Той, изглежда, схвана идеята и се настани на кухненската маса.

След което тутакси отхапа от пилешкото. Десертът беше подреден точно според инструкциите на Лорейн.

Разтвори една квадратна салфетка. В дъното сложи две желирани дражета с витамини. Над тях – дълго парче чедър. Над него четири ментови бонбона. Накрая най-отгоре остави две бисквитки „Орео“. Любимите му са с двоен пълнеж.

За щастие, ми беше оставила и списък с неща, които задължително трябва да купя.

Скоти вече предъвкваше пилето, когато на вратата се звънна.

Сърцето ми се изпълни с надежда, защото си представих Лорейн, която е решила да се върне. Защо ли обаче би позвънила? Отворих вратата и сърцето ми за малко не изскочи. Ужас се разля по цялото ми тяло. Внезапно този и бездруго тежък ден се беше скофтил още повече.

Какво правеше той тук?

Две Карли

Джош Метърс се надвеси над мен: лъхтеше на одеколон, естествена кожа и едва доловим цигарен дим, разреден от студения есенен въздух.

– Какво има? – премигах аз. – Защо си дошъл?

Той ме подмина и нахълта в дневната, тътрейки черен куфар след себе си.

– Дойдох да те освободя.

– Моля?

– Аз ще остана със Скоти – отвърна той, без дори да ме погледне в очите. – И бездруго имах такова намерение. Но чух, че ти си тук, и се разбързах. Може вече да се връщаш в Ла Ла Ленд – каза негодникът и най-сетне ме удостои с пронизителния си лешников поглед.

Бях срещала най-добрия приятел на Брад само няколко пъти. И макар да не го познавах особено добре, го мразех в червата. Имах си и основателна причина. Джош беше играч и през годините е оказвал лошо влияние на Брад. Джош беше хулиганът, който все ги вкарвал в неприятности. Не ми се нравеше, когато Брад гостуваше на Джош в Чикаго. Не че няхах доверие на Брад. Просто никога не се знае какви ще ги свърши приятелят му, когато са пияни. Джош Метърс беше кофти. Затова и идеята да го оставя да се грижи за Скоти звучеше направо налудничаво.

– Да ме освободиш? Та аз тъкмо пристигнах – отвърнах. – Във всеки случай смятам, че ще е най-добре аз да остана.

– Сигурен съм, че в училището за фризьорки са ти преподавали как да се грижиш за възрастни мъже.

С ръце на хълбоците изпухтях:

– Учудена съм, че изобщо помниш с какво се занимавам. Докато Брад беше жив, не си мръдна и пръста да ме опознаеш.

– Сериозно ли, Карли? – на свой ред се сопна той. – Наистина ли мислиш, че ще се справиш с него?

– Досега се оправихме – свих рамене аз.

– Понеже си тук от колко, от два часа? Всичко е наред, докато не го прихване нещо и ситуацията излезе извън контрол. – Той ме измери от главата до петите. – Скоти е три пъти по-голям от теб.

Скръстих ръце и вдигнах високо глава.

– Лорейн не спомена да е имала проблеми, а тя не е по-едра от мен.

– Как да ти признае колко е тежко, нали това би те отказало да дойдеш? Тя му е настойник само на хартия, но още откакто Уейн почина, се чуди как да се измъкне. Разказа ли ти как е викала съседите миналата седмица, за да вдигнат Скоти от пода?

Поклатих глава.

Той кимна.

– Ейб е приятел на баща ми и му е разказал. Явно Лорейн е пропуснала да спомене тази случка.

– Тя ли те извика да дойдеш?

– Не. Но както ти обясних, имах намерение да се върна и да се погрижа за нещата още от погребението на Уейн. Само че се налагаше да свърша това-онова в града.

– Е, няма нужда да оставаш. Очевидно имаш работа и живот в Чикаго, които те чакат.

Той присви очи.

– А ти нямаш ли личен живот?

– Реших да го сложа на пауза. Моята работа е по-гъвкава. На свободна практика съм и поемам само ангажиментите, които искам.

Като гримьор често имах ангажименти за телевизионни или филмови продукции в Калифорния. На една такава снимачна площадка срещнах Брад, който по това време беше сценарист на популярен комедиен сериал.

– Аз пък основно работя дистанционно – отвърна Джош. – Така че няма проблем да съм тук. Така би искал Брад – изгледа ме мрачно той.

Изпгнах назад рамене и отвърнах предизвикателно:

– Откъде пък знаеш какво би искал Брад? Да не би да сте обсъждали такъв сценарий? Защото, доколкото знам, никой не очакваше Уейн да падне и да умре на шейсет.

– Никога не сме обсъждали точно такава ситуация, но хайде... С Брад се познавахте от колко? Две години? И може би си виждала Скоти няколко пъти? Скоти е израснал с мен. На практика сме като братя.

– Не че това е състезание, но понеже го превръщаш в такова, не смяташ ли, че след като с Брад щяхме да се женим, той би ми поверил грижите за Скоти?

Джош ми хвърли един изпепеляващ поглед.

– Всъщност едва ли. Вероятно е знаел, че може да разчита на мен, и не е имало нужда да се обясняваме какво ще стане, ако нещо се случи. Той знаеше, че ще помогна.

Вдигнах ръце във въздуха:

– Е, аз току-що сложих целия си живот на пауза. Отгоре на всичко пресякох цялата страна, за да стигна дотук. Никъде няма да ходя.

Джош изгледа дългия ми маникюр.

– И как точно възнамеряваш да му бършеш задника с тези орлови нокти?

Сведох поглед към заострените си, стилно изпилени нокти с цвят на лавандула. Честно казано, и през ум не ми беше минавало, че ще се налага да помагам на Скоти в тоалетната. А май е трябвало да ми мине. Тепърва обаче ми ставаше ясно в какво точно се изразяват отговорностите ми към Скоти. Лорейн беше пропуснала да спомене, че той не е съвсем в състояние да се обслужва.

Макар че наум направо откачах от ужас, стоях с все така високо вдигната глава.

– Ще го измисля.

Ще се преструвам, пък нещата в един момент ще се наредят.

– Явно не си си представяла тази ситуация, когато си поискала да ти залепят скъпоценни камъчета – каза той с укор. Преди да мога да отговоря, Джош се огледа.

– Къде всъщност е Скоти?

Посочих зад себе си.

– Вечеря на кухненската маса.

Той погледна над раменете ми и вдигна вежди.

– Сигурна ли си?

Обърнах се и видях празното място. Разбира се! Нали трябваше да го държа под око? Но не бях взела предвид натрапника Джош Метърс – първокласен задник – който ми отвлече вниманието.

Втурнах се към масата.

Пилешкото стоеше недоядено, но десертът беше ометен. А явно беше правил и опити да си налее боровинков сок, защото бях забравила да му сервирам. Сега сокът лъщеше в локва по целия под, а хладилникът зееше отворен. Първи урок – не сваляй очи от Скоти дори за няколко минути!

– Скапана работа – измърморих аз.

– Знаеш ли? Права си! – Джош се изхили самодоволно. – Изглежда, положението е под контрол.

Извъртях очи. Този тип беше тук от няколко минути, но до такава степен беше успял да ми бръкне в здравето, че от ушите ми излизаше пара.

От спалнята на Уейн, която се намираще до кухнята, се носеше тананикане. Джош ме последва и заварихме Скоти на леглото. Лежеше си спокойно и гледаше нещо на таблета, сякаш нямаше нищо общо с погрома в кухнята.

– Хайде, Скоти – започнах аз, – трябва да си измиеш ръцете. Сигурна съм, че са мазни.

Той не помръдна.

Джош се приближи и се покатери на леглото.

– Хайде, пич – каза му строго, – време е да измием ръцете.

Скоти погледна Джош, засмя се и заподскача на матрака. Направо сияеше. Не се сдържах и се усмихнах, макар Джош определено да разполагаше с едно предимство – Скоти веднага го хареса.

Лицето на Джош светна.

– Липсвах ли ти, а?

Скоти го прегърна през врата в задушаваща хватка и подуши лъскавата му коса.

– Добре, приятел – отсече Джош. – Добре ме помири-са. Стига толкова.

– Винаги ли те души така?

– Харесва косата ми. Винаги я е харесвал.

Трябваше да призная – за задник имаше прекрасна коса. Лъскава, гъста и кестенява. Беше малко по-дълга от последния път, когато се видяхме – на погребението на Брад.

Изневиделица Скоти сграбчи Джош за топките.

Ченето ми увисна. Браво, Скоти, направо ми иде да те целуна!

– Не. Тези ще ми трябват – изкашля се Джош. – Пусни ги.

Покрих уста и се засмях. Това определено беше най-хубавата част от целия дълъг ден.

Скоти пусна топките на Джош, но за сметка на това стисна врата му в още по-здрава хватка, двамата се боричкаха, докато Джош се оказа в положение, в което не можеше да мръдне. Джош беше едър, но Скоти беше още по-едър.

Джош най-сетне се освободи и стана, но косата му хвърчеше на всички посоки.

– Нали беше голям, силен мъж, който може да се справи с него? – пошегувах се аз.

Джош едва не ме изпепели с поглед.

Едно на нула за Карли.